

Iz poezij Jurija Karaska.

Iz češčine prevel Al. Benkovič.



Pokopališke rože.



bela kri rož pokopaliških! Cvetovi pozabljenja, blede kot čela umirajočih, poroseni s smrtnim potom, cvetovi, klijajoči iz teles propadlih, nerazumljenih pesnikov, o bele rože pokopališke!

O, roznata kri rož pokopaliških! Cvetovi mrtve ljubezni, dišeči kot nedrija nedotaknjenih devic, cvetovi, klijajoči iz grobov umrših ljubimcev, o roznate rože pokopališke!

O, žolta kri rož pokopaliških! Cvetovi tihote in pobožnosti, nežne in dišeče po zaduhlini svile, pokrivajoče posušena telesa svetih devic za steklom rakev samostanskih oltarjev, o žolte rože pokopališke!

O, krvava kri rož pokopaliških! Cvetovi prokletja, zastrupljeni od tajnosti rakve, cvetovi, klijajoči iz teles gnijočih samomorilcev, o krvave rože pokopališke!

Zazidana okna.

O siva turobnost zazidanih oken! Tako davno zazidanih! Odprtine pošastne in polne pajčevin, strmeče v me, kakor prazne oči slepcev, ugasle na pročelju stare zapuščene palače!

O, siva turobnost zazidanih oken! Tako davno zazidanih! Kaj tli za vami pokopano in pozabljeno v večni, neprodorni temi, v tihoti, katero moti samo prasketanje razrušenega rokokovega pohišja, pokritega s pobledele modro svilo!

O, siva turobnost zazidanih oken! Tako davno zazidanih! Jaz sanjač neumni v nočeh pošastnih, ko veter stoka in moti moj spanec, gledam v vaše neme, molčljive odprtine ter želim videti vas razsvetljena od prošlega svita plesov, nekdanj slavljениh za vami! O, siva turobnost zazidanih oken! Tako davno zazidanih!



Savska zdravica.

Tee bistropena Sava,
Po nji lahek čolnič plava,
Lahek čolnič mimo brega,
Z čolna pesem se razlega. —

To pojo slovenski sini
Na posavski domovini:
„Bog te čuvaj očetnjava,
Bog te živi majka Slava!“

Bogomila.

